

[Thorkil Kristensen.]

netop fordi det er en bevægelse, der måske kan blive til en varig danskhed af betydeligt omfang på længere sigt, og netop fordi vi ikke ved, i hvilket omfang det vil ske, netop derfor må vi nøjes med at sikre en ret til, at dette kan blive prøvet, når tiden engang er inde.

Det er det, venstre har arbejdet for. Det var det, venstregeringen søgte at få gennemført, men ikke kunne få flertal for i det høje ting. Hvad jeg her har omtalt, er den naturlige selvbestemmelsesret, kendetegnet ved at man venter, til afklaring har fundet sted, men så til gengæld sikrer, at der også kan finde en afgørelse ved afstemning sted, når denne afklaring er sket. Andet og mere har vi aldrig bedt det høje ting om.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Den højtærede kirkeminister taler hele tiden udenom det problem, jeg har rejst. Det er aldeles ikke nødvendigt i diskussionen om sikringen af adgangen til en generel folkeafstemningsret i den tyske forfatning at drage spørgsmålet om holdbarheden eller ikke-holdbarheden af danskheden i Sydslesvig ind. Hvis bevægelsen dernede svinder bort, hvis det skulle vise sig, at alt det, som nu gror og lever og vokser i Sydslesvig, ikke vil have livskraft mere; ja, så vil der ikke være nogen mulighed for at anvende den ret, som er givet denne folkegruppe, for så vil der ikke være nogen baggrund for den. I den gamle Weimar-forfatning i Tyskland var der givet en sådan ret. Tyske politikere har udtalt, at de finder, at folkeafstemningsretten hører med til demokratiet. Hvorfor skulle vi så ikke nu arbejde for, at en sådan ret blev skabt, således at sydslesvigerne, når dagen var inde dertil, kunne benytte sig deraf.

Det er det, den højtærede kirkeminister ikke har svaret på, men har talt udenom. Og lad mig sige en gang til til slut: den kamp, som føres dernede, er så bitter, så hård for de mennesker, som det drejer sig om, i deres hverdag, at de har, synes jeg, krav på at blive mødt med tillid og med tro. At udtale stadig denne mistillid til dem, denne tvivl på deres sindelags holdbarhed, det er at så gift for dem; det er at vanskeliggøre deres kamp. Derfor beklager jeg, at den højtærede kirkeminister har talt, som han har talt her i aften.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Vi kan overhovedet ikke rejse noget statspolitisk krav, før der er grundlag for at rejse det; vi kan ikke søge at indbygge i Tysklands forfatning en bestemmelse om, at der måske engang i fremtiden skal finde afstemning sted. Hvordan skal vi motivere det, når vi selv siger, vi aner ikke, om der kommer noget ud af det, det kan være, det smuldrer væk; så falder det væk. På den måde kan man ikke føre kampen.

Jeg må bestemt afvise det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts bemærkning nu til sidst. Det kan ikke være sådan i denne ikke alene for Sydslesvig, men for vort land så uhyre vigtige sag, at vi, der har en vis skepsis overfor noget af det, der sker dernede, ikke uden at skulle mødes med bebrejdelser fra anden side skulle kunne nægte at godtage det, der sker dernede, altsammen. Jeg synes, at jeg ved mit praktiske arbejde i 20 år har vist, at jeg er meget interesseret i danskhedens fremgang og ønsker den sikret så stærkt som muligt. Det kan ikke være det ærede medlems mening, at vi ikke skulle kunne forfægte vor opfattelse og have lov til at pege på de betænkelige forhold, som ligger i situationen, og som kan blive farlige for Danmark, hvis vi gik den vej, det ærede medlem anbefaler.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: I anledning af de udtalelser, som statsministeren og finansministeren fremsatte angående amnesti for politiske forbrydere og resocialisering, vil jeg gerne udtale min tilfredshed med, at der er indført en lempeligere praksis, og at man vil tage op til overvejelse at foretage yderligere skridt, og ligeledes med, at finansministeren udtalte, at han med hensyn til tjenestemænds genansættelse ville anlægge en human synsvinkel, naturligvis under behørigt hensyn til statens tarv.

Hvad angår spørgsmålet om benådninger af dødsdømte, er jeg naturligvis også glad ved at høre, at man nu anvender en lempeligere praksis, men jeg blev noget foruroiget ved, at statsministeren sagde, at der var jo visse grænser for benådning, fordi det var mange af de allervorste forbrydere, der var tilbage. Da vi i 1945 indførte straffelovstillægget med dødsstraffen, var det, fordi krigsmoraliteten beherskede en del af befolkningen og rigsdagen, og den krævede, at man indførte en sådan bestemmelse, hvorefter man altså gik til i fredstid at indføre dødsstraf, og man gik videre, end man går efter den militære straffelov, hvor man ikke eksekverer dødsdomme i fredstid. Der